

Bevezetés:

Ha egy szóval kéne leírni engem, az a „sok” lenne. Sok figyelmet követelek, sok szeretetet akarok, sok dolgom van, sokat tanulok, sok edzésre járok, sok célom van, sokat akarok elérni, annyi sok gondolat van most is az agyamban, hogy azt sem tudom, hogyan folytassam.

Lehet, jobb lenne visszamennem az alapokhoz. Mit szeretnék ebben az írásomban kifejezni? A válasz az, hogy mindent. Bele akarom önteni az egész életemet, az összes gondolatomat, véleményemet, tapasztalatomat, érzésemet ebbe a 30.000 karakterbe, úgy hogy ne csorduljon ki egyetlen értékes cseppje sem. De hát mégiscsak választanom kellene egy témát. Egy fonalat, amerre felfűzhetem gondolatom gyöngyeit.

Címkéket fogok használni. Bár sokak szerint rossz ilyen módon be kategorizálni másokat, és igazuk van, mert az emberek komplex mivoltát nem lehet ilyen módon teljesen kifejezni, de valamiből muszáj kiindulni. Nekem személyesen segítenek a címkék önmagamot megérteni. Szükségem van rájuk az életemben. Viszont az is igaz, hogy a lényem részei nem külön kis dobozokban léteznek. Összefolynak, egymásra hatással vannak, és ezek a kombinációk tesznek engem azzá, aki vagyok.

A címkék közül mindet kifejtem kicsit. Miért olyan fontos, miért ragadt ennyire össze azzal, akinek én gondolom magam ebben a kaotikus világban, miért az identitásom része.

Lány vagyok:

„Erős fiúk jelentkezését kérjük szépkakolásra!”. Harmadik osztály. Én jelentkezem. Szeretnék segíteni. Nem vagyok fiú. Nem mehetek. Még úgyse, hogy ilyen fiatal korban egy lány és egy fiú fizikai ereje közel ugyanaz. Még úgyse, hogy olyan tárgyakat kell pakolni, amelyeket bárki elbírna. Már akkor azt mondják, hogy gyengébb vagyok, amikor még minden gyerek az.

„Minimum 1 lánynak mindig a pályán kell lennie a kosárlabdapályán a sulis bajnokság meccsei alatt!”. Nyolcadik osztály. Megveregetik a vállukat a szervezők, hogy megoldották a szexizmust. Lelkesen jelentkezem. A Covid-járvány előtt kosárlabdáztam egy keveset. Még mindig nagyon szerettem a sportot. Igazából mindenki ignorált a pályán. A fiúk magukban játszottak, én meg a másik lány meg kétségbeesetten futkároztunk körbe-körbe. Szégyelltem magam. Úgy éreztem magam, mint egy alsóbbrendű lény. Több meccsre nem mentem. Az osztályfőnököm „Bunkó”-nak hívott érte az egész osztály előtt. Az osztályfőnököm egy férfi testneveléstanár volt. Hálás voltam, hogy mindenki csak egy vicces sztoriként emlegette később és nem neheztelt rám.

„Választanunk kéne egy vezetőt erre a nagyon fontos egész tanéven átívelő egész osztályos projektmunkára”. Tizedik osztály. Az osztályfőnököm rögtön egy sportos és karizmatikus fiú osztálytársamat ajánlja be. Néhány hangos fiú egyetért. Gyors szavazás, mielőtt akárki felocsúdíthatna. Meg van választva. Nincs más jelölt. Korábban voltak már hasonló projektek. Azelőtti évben évfolyam másodikok lettünk. Az akkori szervezők meg sincsenek kérdezve. Az akkori szervezők lányok. A megválasztott fiúnak semmilyen tapasztalata nincsen ilyen téren. Bár ő a „kapitány”, végül a munkájának nagy részét mások csinálják. Azok a mások lányok.

Senki sem ismeri el őket. Még mindig ő a „kapitány”. Az osztályfőnököm egy férfi testneveléstanár.

Ez néhány apró történet nagyon sok közül. Mind ilyen picik. De mind frusztrálttá tesznek. Tehetetlenné. Olyan, mintha saját magamban fuldokolnék, és semmiképp sem juthatnék ki, akárhogy kapálózom. Nagyon sok fiú, akivel találkozom egy megtörhetetlen magabiztossággal van beburkolva, olyan könnyed az életük akár a vattacukor. Meg vannak győződve, hogy az életükkel minden rendben lesz, valahogy jól jön ki. Egy ilyen lányt sem ismerek.

Autista vagyok:

Elsőéves gimnazistaként diagnosztizálnak Asperger-szindrómával. Az osztálytársaim nem voltak meglepve. Anyukám nem volt meglepve. Én sem voltam meglepve. Én indítványoztam az egész folyamatot. Két féle módon hat rám az, hogy autista vagyok. Az egyik a szociális elhelyezkedésem és a „helyem” a világban. A másik az emberek reakciója arra, hogy autista vagyok, és az, hogy hogyan bánnak velem. Az utóbbival kezdem, mert az egyszerűbb.

Anyukám ugyanúgy bánik velem, mint eddig. Ez kicsit bánt, ha őszinte vagyok. Sok filmben és sorozatban látom, hogy az autista szereplő anyukája mindig szeretgeti és babusgatja őt. Mondjuk ők mind férfiak. És közel sem olyanok, mint én. Nem tudom igazából, hogy szeretném-e egyáltalán magát a babusgatást. Talán csak jól esne, ha az anyukám elismerné, hogy mennyivel nehezebb létezni, mint egy neurotipikus embernek. És tudatná velem, hogy elég vagyok így is.

Más felnőttek általában érdeklődők, viszont a pedagógusok azok, akik a legrosszabban kezelték az egész szituációt. Elmeséltem, a diagnózisom után nem sokkal egy volt tanáromnak. Megkérdezte, hogy szeretem-e a családomat. Tanított vagy 2 évig, és megkérdőjelezte, hogy vannak-e érzéseim. Kínos beszélgetés volt. Az osztályfőnököm is tudott a diagnózisról. Azt akarta, hogy az egész osztálynak jelentsem be. Az egyik osztályfőnöki órán a semmiből bejelentette, hogy fontos mondanivalóm van. Nem tudtam mit mondjak. A tanár úr eltolta egy héttel a beszédem. De a többiek már kíváncsiskodtak. A következő héten gyomorgörccsel álltam ki az osztály elé. Ott álltam 15 évesen, és valahogy próbáltam elmesélni 35 gyereknek, mi az az autizmus, és hogy engem hogyan érint. Akkor még csak 2 hónapja jártam oda. Még most is érzem a mardosó szégyent, ahogy ezt írom. Olyan volt, mintha kivágták volna a lelkem és körbeadták volna, mint egy madártollat biológia órán.

Még ebben az időszakban elkezdtem összeírogatni, hogy milyen speciális segítséget igénylek a tanórákon. Például: Kimehessek néha óráról kérdés nélkül, ha túl vagyok terhelve. Ilyenek. Egy másik, ami végül a problémát okozta, hogy egy kiosztott partnert kértem minden órán. A random párokba állítástól akkoriban leblokkoltam és krízismódba kerültem, mert még annyira ismeretlen volt minden és mindenki. A kérelmeimet elküldtem az összes tanáromnak e-mailben. A legtöbben válaszoltak, hogy rendben. Az angol tanárom a következő héten az egyik óra után magához hívott. Kicsit megijedtem, azt hittem valami rosszat csináltam. Ő, és egy kistanár felvittek az igazgatói irodába szó nélkül. Leültünk, én és a 3 tanár, és akkor ők elkezdtek magyarázni, hogy nincs jogom egy embert „kisajátítani”, és hogyha csak velem

dolgozik angol órán, azzal korlátozom a fejlődését. Nagyon félttem abban a pillanatban. Letámadtak. Nem szóltak a szüleimnek, az osztályfőnökömnek, nekem előre. 3 tanár volt ellenem. Az egyikük az igazgató, a legbefolyásosabb ember az iskolában. Nem ajánlottak alternatívát. Csak azt mondták, hogy túl sokat kérek. Hát hogy is lenne jogom nekem ilyenekhez? A beszélgetés után sírógörcsrel menekültem a mosdóba. A tanár sosem kért bocsánatot. Sosem vonták felelősségre. Pedig a szüleim elindítottak egy folyamatot, amit viszont addig húztak, az osztályfőnököm tesze-toszasága miatt, hogy hónapokkal később már nem akartam feltépni a sebet. Ez a tanár a mai napig tanít engem. Ezután soha többé nem mertem élni a privilégiumaimmal. Egyikkel sem. Túlságosan szégyelltem magam és félttem. Már azt sem tudom eldönteni mikor is lenne szükségem rá. A kényelem és a „veszély-mód” határa annyira elmosódott, hogy nem tudom, mikor hogyan érzek.

A barátaim, kortársaim tudják, hogy autista vagyok. Sokan közülük szintén nagy valószínűséggel neurodiverzek. Viszont úgy érzem, ők csak a furi autizmusomat fogadják el. Nemrég kiakadtam. Az egyik barátnőméknél volt az egész társaság. Ittunk. Volt, aki többet. Elhánnya magát a szoba közepén. Ez kiakasztott teljesen, tekintettel a súlyos emetofóbiámra. Azon nyomban haza akartam indulni. De nem találták a kapukulcsot. Kiabálni kezdtem. Inzultálni őket. Muszáj lett volna elmennem emberek közeléből. De nem tudtam. Végül kimásztam. De nem engedtek egyedül haza. Nem tudtam egyedül lenni. Tovább kiabáltam. A pszichológusom segített rámutatni, hogy valószínűleg egy „meltdown”-om volt. Ami nem az én hibám. De a barátaim haragudnak rám. Azóta nem nagyon beszélnek velem. Többször is éreztették velem, hogy bármilyen negatív érzelmem rossz. Igazából szerintem nincs sokat menteni a barátságunkon.

Én és a világ. Az, hogy én Asperger-szindrómás vagyok, az elhelyez a társadalomban. Megadja, azt hogy milyen vagyok, hogy mi a szerepem, mint egy autista ember. De úgy érzem ez nem igaz. Könyvek, Tv sorozatok, filmek, a legtöbb autista karakter nem hasonlít rám egyáltalán. Az emberek fejében élő kép, amikor arra gondolnak „autizmus” sem én vagyok. A filmekben az autista férfiak egy dolog iránt érdeklődnek csak. Általában vannak különleges képességeik. Monoton hangon beszélnek. Önzők. Szinte elviselhetetlenek a környezetükben élők számára, de persze mégis vannak barátaik. Még a „valódi” és nem is fikcionális autistákhoz sem hasonlítok. Bár a világban már egyre inkább elterjedt az, hogy milyen sokféle ember is lehet autista, de főleg Magyarországon, leginkább egy kép él az emberek agyában. Kisfiú. Nem beszél. Furcsán mozog. Ok nélkül üvölt. Bánt másokat. Magába forduló. Érzelmileg hideg másokkal szemben. Ezek nem csak arra vannak hatással, hogy mások hogy néznek rám, hanem arra is, hogy én hogy nézek magamra. Direkt hímnemű példákkal jöttem, mert ezek a leggyakoribbak. Autista lánynak lenni kicsit olyan, mintha árnyékban élnék. Az autista lányok jobban tettetik, hogy normálisak. Lehet, ezért nem érzem magam „elég” autistának. Viszont elég neurotipikusnak sem. Itt vagyok két világ között egyedül.

Tudom, hogy hiányzik belőlem valami. Érzem. Valami alaplodog. Nem tudom mi. Csak azt látom bulikban, hogy olyan emberek nevetnek együtt, akiről nem is tudtam, hogy ismerik egymást. Olyan, mintha mindenkit összekötne valamilyen fonál, akár a sors vörös fonala a keleti kultúrákban, és engem kihagytak volna belőle. Akkor is, ha fizikailag esetleg

beszélgetek is osztálytársakkal, akkor is érzek egy áthidalhatatlan szakadékot. Ezerrel pörög az agyam, hogy jót mondjak, hogy életben tartsam a beszélgetést, hogy ne legyek unalmas, vagy fura, vagy kínos. Sőt, hogy legyek vicces vagy szórakoztató. Bár van 1-2 ténylegesen közelebbi barátom, úgy érzem, hogy magával a társadalommal, a saját közösségemmel nem tudok kapcsolódni. Nem csak az osztályommal, az iskolámmal van ez így. A munkahelyem, az NB1-es sportcsapatom, az U18-as sportcsapatom. Ott is a szélen álldogálok.

„Olvasó” vagyok:

Ez egy könnyedebb téma, mint az eddigiek, de mindenképp meg akartam említeni, mert ez az a hobbim, ami leginkább meghatároz engem. Én voltam általánosban az a gyerek, akinek többször el kellett kobozni a könyvét, mert órán a pad alatt olvasta. Én vagyok még ma is az, aki nem megy sehová egy könyv nélkül a táskájában. A kapcsolatam az olvasással sokat változott, főleg a közösségi oldalak hatására.

Főleg régen imádtam könyves tartalmakat fogyasztani, leginkább youtube-on. Olyan könyvajánlásokat kaptam, amik megváltoztatták az életem, de valamennyire szorongáshoz is vezettek. Nem olvastam annyit és olyan gyorsan, mint az ott jelenlévő influenszerek. Voltak olyan időszakok, amikor annyi videót néztem könyvekről, hogy alig olvastam. Bár ez egy kétélű kard, én összességében nagyon örülök, hogy rábukkantam erre az online közösségre. Olyan irodalmi művekkel ismerkedtem meg, amikre rá sem néztem volna ellenkező esetben. Például a japán irodalom, azon belül is Sayaka Murata, akinek könyvei angol fordítását külföldön kellett berendelnem, mert Magyarországon egyáltalán nem kapható. És azok az egyik kedvenc könyveim. Nem csak ilyen számomra eldugott könyvekkel ismerkedtem meg, hanem a klasszikus irodalommal is közelebbi kapcsolatba kerültem és főleg a 20. századi irodalom felé érdeklődéssel fordulok. Olvastam Virginia Woolf-tól, Sylvia Plath-tól, és gazdagabbá tették az életemet. Főleg az előbbi író munkái duetteznek a lelkemmel. Emellett a mai irodalmon belül is megtaláltam a niche érdeklődési körömet. Sally Rooney, Meg Mason, Dolly Alderton művei nagyon betaláltak nekem mostanában. Azért is hálás vagyok a könyvolvasás interneten való népszerűvé válásának, hogy több könyvet fordítanak le, gyorsabban és az angol könyvek választéka is szignifikánsan megnőtt. Van valami megnyugtató abban, hogyha megtalálod a saját gondolataidat és érzéseidet leírva egy másik ember által.

Biszexuális vagyok:

Körülbelül 12 évesen jöttem rá. Nyári tábor. Egy magas szőke lány, akit mindig követett a tekintetem. Majdnem kiugrottam a bőrcsizmómból, amikor egy asztalnál ültem vele. Egy szót sem szóltam hozzá. A nevét sem tudtam. Gondolkodóba ejtett. De még sokáig nem tudtam hová tenni ezt. Nem is hívtam a nevén. Semmilyen szexualitásnak. Csak így volt bennem. Elkerültem a lelkem ennek a részét, de tisztában voltam a létezésével.

Ahhoz, hogy érthető legyen a szexualitásommal való viszonyom, bele kell menni egy kicsit a hitembe is. Minél idősebb vagyok, annál távolabb áll tőlem, ahogy maga a keresztény közösség is. De a családom mindig is vallásos volt. Anyukám főleg. A gyülekezetben aktív, ráadásul hittan tanár is. Én is egy ilyen közösségben nőttem fel. Sosem voltam homofób,

másokkal biztosan nem. Szerintem ezt annak köszönhetem, hogy volt lehetőségem az interneten lógni, viszonylag kevés felügyelettel, ahol egy elfogadóbb világnézettel találkoztam. De azért, a keresztény iskolák, közösségek hatása meg volt rajtam.

13 éves voltam, amikor találkoztam az akkori legjobb barátnőmmel, Sárival. Az apja lelkész volt, és mivel nagyon hamar kötődni kezdtem Sárihoz, elkezdtem az ő gyülekezetükbe, vele együtt, káté és ifi órákra járni. Az a közösség erősen homofób volt. A barátságunk legelején főképp, még azt a gondolatot is megengedtem magamnak, hogy lehet, hogy kedvelem Sárit. De abban a közösségben úgy tekintettek a homoszexualitásra, mint egy perverzióra. „Csinálhatnak, amit akarnak tőlem, de a hálószobájukban”. Ezt a lelkész mondta. Szóval kicsit magamba néztem. Ugyebár nem voltam meleg, vonzódtam a fiúkhöz, meg minden. Szóval erre koncentráltam. A másmilyen érzéseim mélyre bújtak bennem.

Egy pár hónappal később otthagytam ezt a közösséget, főleg az izoláltság érzése miatt, ami egy idő után mindig megjelenik a szívemben. Emellett Sárival is nagyon csúnyán összeveszttem. Most visszatekintve, határozottan komplexebbek voltak az érzéseim iránta, mint azt gondoltam akkor. A veszekedésünknek is főképp az féltékenység volt az oka, amit éreztem, amikor összejött egy ifis fiúval, és már hirtelen nem töltött velem annyi időt. Nem tudom biztosan mondani, hogy szerelmes voltam belé, de olyan érzéseim nem voltak senki iránt azelőtt és azóta sem.

Szóval, a Sári utáni időszakokban, már nyitottabb voltam. Kimondtam magamban, hogy igen, biszexuális vagyok. Tetszetek lányok. Az egyiküknek még szerelmes levelet is írtam. Végül nem adtam oda. Nem mertem. Másoknak sem mertem elmondani. Egy jó ideig. Valamikor 15-16 éves korom között gyűjtöttem össze a bátorságom. Barátok, család, mind meg voltak. A reakciók nagyjából pozitívak. Anyukámtól is. Ez boldoggá tett. Ezek után főképp nyitott voltam a szexualitásomról. Segített, hogy más queer emberekkel voltam egy közösségben, az iskolában főképp. A barátom nem hetero, sok ismerősöm sem.

A keresztény história is folytatódott. Én Sári után már elég távol éreztem magam a hittől, Istentől. Viszont, a saját gyülekezetem ifijébe elkezdtem járni, mert a rögtön a gimie előtti baráti társaságom is járt. Istenhez nem voltam közel, de a közösséghez igen. Egy ideig működött, bár egyre inkább eltávolodtam tőlük, a gimiben találtam egy olyan tekintetben jobb közösséget, hogy nem szélsőségesen konzervatív véleményük volt, és ez jobban vonzott.

Viszont tavaly nyár végén volt egy igazi törés velem meg az ifivel, az egész gyülekezettel inkább. Elmentem egy ilyen gyülekezeti nyaralásra, sok más család, ifis is ott volt egy konferencia központban a Balaton mellett. Igazából mindig is tudtam, hogy ez a közösség mit gondol a melegekről, de az egyik tag beszédében egyértelműen összemosta a homoszexualitást a pedofíliával. Ez nem tetszett, de azt gondoltam, oké, Magyarország egy ilyen hely, csak nem kell tudniuk a szexualitásomról. Ők úgyis a felnőttek, az előző generáció. Viszont ekkor jöttek a húgom barátnői. Egy dolgot fontos érteni a gyülekezettel kapcsolatban. Én ezeken a nyaralásokon, a templomi gyerekfoglalkozásokon nőtem fel, ezekkel a gyerekekkel. Olyanok voltak nekem, mint a távoli rokonok. A húgom ottani barátnői is ilyenek voltak. Családjaink közeli barátok, mi gyerekkorunk óta ismerjük egymást.

Valami haverjával beszélt az egyikük, aki megjegyezte, hogy mélyebb hangom, testtartásom olyan lesbikus. Én meg, nyitottan a szexualitásomról, elmondtam, hogy hát nem vagyok pont hetero. Azt mondták, hogy fúj. Eltávolodtak tőlem, mint valami predátortól, megkérdezték vonzódom-e hozzájuk (3 évvel fiatalabbak voltak nálam). Kijelentették, hogy természetellenes vagyok. Kihalt a téma végül, de a további napokon újra felhozták. Képes lettem volna elengedni az egészet, nem hoztam volna szóba, folytattam volna a kis életem. De ők nem hagyták. Újból szóba került, újból személyesen támadtak. A végére már elegendő volt, kiküldtem őket.

Nem mindegyikük volt ilyen. Az egyik lány hátramaradt és megölelt, amikor sírtam. Ezt sosem felejttem el, Emese. Szóba került ez az ifi vezetőinél is, akiknek a fő problémája a verbális támadás rész volt, nem a homofóbia. Kijelentették, hogy elfogadják, de nem támogatják az életmódom. Szerintem ez csak egy gyáva megfogalmazása annak, hogy elítélnek. Soha többé nem megyek oda vissza. Mindemellett, legalább nem utálok magam, nem ítélem el magam. Vonzódok a lányokhoz, és kész. És ebben találok szépséget és örömet. És szerintem egy gyönyörű érzés.

Perfekcionista vagyok:

Valószínűleg genetikai. Anyukám is ilyen. A húgom is. Egy ideig kicsit mintha alvó módban lett volna, de gimnáziumra újraélesztette magát. Bár sosem tűnt el teljesen belőlem. Szerintem nem csak abban nyilvánul meg, hogy jó jegyeket akarok. Életem minden részét átítatja. Akármibe belekezek, a maximumot akarom nyújtani. Mindig ott van egy hang a fejemben, a szívem mélyén, a lényem magjában, hogy csináljak többet. Ne lustuljak. Legyek ura az érzéseimnek és a tetteimnek. Most is hallom. Ennek az irománynak az első verziójával már most 1 hét késésben vagyok. És legalább egy kicsit, utálok magam érte. Miért nem vagyok képes odarakni magam rendesen? Valamennyire mindenképp toxikus, hogy csak akkor érzem a napomat produktívnak, ha mindent pont úgy csinálom, ahogy elterveztem.

A terveim. Valószínűleg főleg azért, mert autista vagyok, mindig mindent megtervezek. A napomat, a hetemet, a hónapomat, az évemet, az életemet kábé. Tekintettel arra, hogy közeleg az érettségi, és itt az idő, a nagybetűs jövőmmel foglalkozni, még inkább rápörögtem a tervezésre és a perfekcionizmusra, mert a terveim úgy válhatnak valósággá, ha mindent jól csinálom.

Kitűnőnek kell lennem, hogy bekerüljek egy jó egyetemre. Több lehetőség van minderre. Elsőszámú terv szerint külföldre megyek majd, egy kis ausztriai egyetemre, viszont a ponthatárokat, a pontos követelményeket nem tudom, nincs viszonyítási alapom, nincs Felvi.hu, az egész egy káosz, amivel egyelőre még nem tudtam sok mindent kezdeni. Vagy csak nem mertem. Azért mennék oda, mert nem csak külföldi, angol képzést biztosít, hanem még egy specifikus és számomra érdekes szakkal is rendelkezik. A második lehetőség, ugye, Magyarország. Ezen belül leginkább a gyógyszerész szak, amit 4 egyetemen tanítanak az országban, és magas ponthatárokkal lehet bekerülni. Szóval kell egy kitűnő bizonyítvány, emelt érettségi kémiából és biológiából, angolból is, plusz egy olyan C1-es nyelvvizsga, amivel mehetek külföldre.

Ez csak a sulis. Emellett még sportolok is, bár ez egy kicsit komplex. Nem is írom le ide a sportomat, mert annyira kicsi és apró ebben az országban, hogy könnyen be lehetne engem azonosítani. Szóval sportolok, olyan magas szinten, ahogy csak tudok, mert egyetemi pontot ér, ha országos bajnokságokon eredményt érek el, ami amúgy sikerül is, mert olyan kevés csapat van NB1-es szinten.

Viszont borzasztóan megterhel, mert alig játszom 2 éve, de már ilyen „magas” szinten vagyok a játékos hiány miatt, olyan emberekkel, akik 20 éve játszanak és mindig én vagyok a legkezdőbb, a legrosszabb és egyszerűen borzalmas úgy lemennem edzésre, hogy azt kalkulálom, vajon melyik csapattársammal legyek a páros feladatoknál, ki az, akit a legkevésbé zavar, hogy milyen béna vagyok. Emellett még az U18, „kezdő” edzésekre is lejárok, ott meg azzal nézek szembe, hogy senki nem akar annyi energiát beleadni, mint én, és emiatt veszítünk, és feleslegesen járok le heti 4 edzésre, amikor a többiek heti 1-2-re mennek jó esetben. De a pontok megvannak. Én meg nem adhatom fel.

Emellett fontos még a pénz is. Nem mehetek állami finanszírozású helyre, mert igazából el akarok takarodni ebből az országból minél hamarabb. Nem működik az, hogy még 5 évig itt ragadok egyetem UTÁN. A külföldi egyetem meg egyértelműen saját zsebből mehet csak. Nem szegény a családom. Van saját szobám. Van kertünk. Nyaranta el tudunk menni nyaralni.

Viszont anyukámnak sok egészségügyi problémája van, az utóbbi 2 évben kétszer műtötték endometriózist, ciszta miatt, autoimmun beteg is emellett, és sok kivizsgálásra is ment, sok orvosnál. Azt akarom, hogy mehessen magánba, mert az sokkal jobb és stressztől is mentesebb. Ráadásul akármi lehet és akkor jó, ha van pénz. Ugyebár tanár ezen felül, nem keres sokat és az egészsége miatt sokat is hiányzik munkából. Plusz szeret festeni, festőtanfolyamra is jár, és nem akarom, hogy az egyetemem miatt abba kelljen hagynia esetlegesen.

Apám a fő kenyérkereső a családban. Gyűlöli az állását, embertelen hely, egy multi, és nagyon sok stresszt okoz neki. Nem akarom, hogy többet dolgozzon, vagy úgy érezze, hogy kell, hogy ezt kifizesse nekem. Van egy húgom is, és nem akarom, hogyha esetleg engem elküldenek egyetemre, őt nehezebben tudják. Azt akarom, hogy minden pénz meg legyen rá, sőt még több is. A családom sosem helyezett rám nyomást, hogy keressek pénzt, vagy ezen aggódjak, de egyszerűen nem bírom elviselni a gondolatot, hogy miattam szenvednek, hogy miattam kell áldozatokat hozniuk.

Ha én drága egyetemre akarok menni (a külföldi tandíj kb. 1 millió, de a lakhatás sokkal drágább lesz, a gyógyszerész szak pedig 8 millióba kerül, hogyha nem számoljuk azt, hogy esetleg nem is Budapestre megyek majd, hanem mondjuk Debrecenbe, mert hát ott is laknom kell valahol), akkor az én dolgom és felelősségem kifizetni.

Szóval van egy állásom. Mekizek. Nem dolgozom sokat, ahogy ezt a kollégáimtól is hallom, de dolgozom. Heti 1-2 alkalommal átlagosan. Nincs óraszám minimum szerencsére. Kimerítő. Vannak olyan napjaim, amikor reggel 7-kor indulok suliba és este 10 után érek haza munkából. Mert hát ugye sulis, aztán 5-ig kezdő, sulis edzés, aztán egy 4 órás műszak. Amikor nem dolgozom, akkor tanulok. Vagy edzésen vagyok. Akkor is későn érek haza, a felnőtt NB1

edzések este 9-10-ig tartanak, persze azért későbbi kezdéssel. Hétvégén is igyekszem az egyik napon dolgozni, de van, hogy akkor meccsem van, és ugye azért egy hétvége alatt egy munkanap (6 órás műszakkal) és egy meccsnap (általában egész délutános program szintén), nem reális. Mert tanulni, és azért egy kicsit pihenni is kell. Szóval kevés pénzt keresek. Biztos nem fog összejönni 8 millió 3 év alatt. Ráadásul érettségi alatt majd még kevesebbet tudok csak dolgozni majd.

Minden alkalommal, amikor pénzt költök, magamra, büntudatot érzek. Mert azért a szeretteimet is bele kell kalkulálni a dolgokba. Meg a szociális kiruccanásokat is. Elmenni kávézni, moziba, mind pénzbe kerül, és szükséges az emberi kapcsolatok fenntartására. A barátomnak veszek drágább ajándékot, mert szeretem őt, a húgommal elmegyek vásárolgatni, amikor valamit ünnepelünk, az is pénz, és ez más, mint amikor magamra költök, mert ez szükséges olyan tekintetben, hogy kapcsolódjak másokhoz, kifejezzem a szeretetemet. De magamra nem kéne költenem. Az felesleges, nem segít az előrejutásban, az életemben. Elmentem külföldi diákcserezni és a szüleim állták, de mégis büntudatom van. Mert nem kötelező költségek voltak. Egyetemre kéne ez a pénz.

Szóval igen. A nyomás rajtam állandó és hatalmas. Ettől már alaptól sincs mindig a legjobb kedvem, és emellett még autista is vagyok. A túlélés egy kiszámíthatatlan világban számomra fárasztó, és sokkal érzékenyebb vagyok minden behatásra. Ettől még irritáltabb vagyok. És fáradt, folyton fáradt, kimerült. Otthon, a családom, főleg az anyukám mindig azt szeretné, hogy több házimunkát végezzek, ami teljesen valid, de egyszerűen nem tudok ennél többet csinálni. Borzasztó érzés, hogy hazaérek és még itthon is feladatom lenne. Mert ugye amikor anyukám beteg, vagy műtötték, mindenkinek többet kell beleadni a házimunkába, esetleg főzni, reggel szendvicset csinálni, ilyenek, és egyszerűen belepusztulok, még otthon is folyamatosan nyomás van rajtam.

A baráti társaságom utál, neheztel rám. Az utóbbi időben mindig azon szorongok meg hiperventillálok, hogy rossz jegyet kapok, amit ők utálnak, mert én vagyok a legjobb tanuló közülük, szóval hogy merészelek aggódni a jegyeim miatt, amikor ők rosszabb dolgozatokat írnak? Meg hogy merészelek esetleg kiabálni velük, amikor dolgozat előtt vagyunk, utoljára át akarom nézni az anyagot, de ők odajönnek hozzám random beszélgetni, és én tényleg próbálok kedves lenni de egy idő után elérem a limitem. Bezzeg, amikor dolgozat előtt/közben segítség kell, akkor ez a szorongásom hasznos nekik, mert mindent kigyűjtöttem, meg összeírtam, meg megjegyeztem, de ez az ideges energia, amivel a tananyagra tekintek, amúgy őket idegesíti, mert az nem szórakoztató, ha aggódok, az meg ijesztő, ha frusztrált/dühös vagyok. Emellett pedig visszautasítják, hogy akármekkora empátiával nézzenek az érzékenységre. Ezzel arra gondolok, hogy egyszer előfordult, hogy eldöntöttük, megnézünk egy filmet. Csak az emberek egy része úgy döntött, hogy nem jön, mert nincs kedve, a többiek meg a film közben döntöttek úgy, hogy bocs ők most ezt inkább nem. Így jött össze. Erre nagyon kiakadtam, mert ez lett volna egy stabil pont egy nagyon rossz időszakomban, és az utolsó pillanatban megváltoztattak mindent. Végül persze nekem kellett bocsánatot kérnem. Mindig nekem kell. Mindig én vagyok az, aki toxikus. Én meg eddig meghunyászkodtam, mert úgy éreztem nem élelem túl egyedül. Kell az embernek a közösség, ahova tartozhat, az ósidőkben is így volt. Egyedül meghalsz. Én nem akartam. De

most már tudom, hogy megvagyok nélkülük. Vannak emberek, akik közel állnak hozzám. 1-2 barát, a párom, a családom. Már nem fogok egy olyan közösséghez tartozni, amelynek tagjai sosem törődtek velem igazán.

Nem azt mondom, hogy tökéletes barát voltam. Volt, amikor messzire mentem. Ez igaz. Viszont az, ahogy ezek az emberek képtelenek voltak ténylegesen törődni velem, hogy elégük volt belőlem, amikor már nem voltam szórakoztató, többször is, és ezek miatt kollektívan kizártak, hogy akármilyen nehéz időszakomban sosem tudtam rájuk számítani, hogy ilyenkor távolodtak el tőlem leginkább, hibáztattak legtöbbit, na, ezt nem fogom megbocsátani.

Mindig attól félek, hogy túl sok vagyok. Mert autista vagyok. Mert folyamatosan szorongok. Mindenben. Mert sok figyelmet igényelek, sok szeretetet. De lehet, hogy végre eljutottam odáig az egyedfejlődésemben, hogy inkább a semmit válasszam a rossz helyett. Nagyon ijesztő. Mi van, ha mindenkinek túl sok leszek, és egyedül halok meg? Ha eddig nem találtam senkit, aki hosszabb távon el tudna viselni, az az én hibám ugye? Logikusan ez következik. De egyelőre legyen elég az, hogy ezektől az emberektől olyan távol tartom magam, amennyire lehet. A többibe inkább nem megyek bele, mert lehet, nem jutnék ki.

A távoli jövőmbe nem gondoltam bele még. Mert ijesztő. A gimiről meg az egyetemről sok könyv meg film van, sokkal könnyebb elnavigálnom ebben az életszakaszban. Strukturált. Evidens. Gimi után egyetem. Ez mindenki életében benne van. De utána? Az egy katyvasz. Annyira más, különböző mindenkinek, hogy nem tudok az általános tapasztalatok alapján tervet készíteni. Most nem is akarok. Legyen elég az egyetemes terv. Először éljem azt túl.

Néhány foszlányt már elképzelttem a „felnőtt” életemből. Hozzá akarok menni a barátomhoz. Együtt akarok vele élni. Egy másik országban. De így kábé ennyi egyelőre.

De igazából, szerintem az állít meg a tervezésben, hogy túl sok mindent akarok. Meg akarok élni mindent. Szeretnék gyógyszerész lenni. De író is. Nyitni akarok egy kávézót, ami egy könyvesbolt is. Könyves influenszer lenni, divattervező lenni. De ez nem csak a karierről szól. Szeretnék minden is lenni. Fiús, lányos, hercegnős stílus, emós stílus, sportos stílus, fiú, lány, szerelem fiúval, lánnyal, mindenkivel. Szeretnék minden zenét meghallgatni, minden könyvet elolvasni, minden filmet megnézni. Akármennyire is szeretném azt, hogy egyszerű legyek, hogy könnyen belerakható egy kis dobozba, hogy könnyen meghatározható legyek, nem vagyok az. Egy káosz vagyok.

Nagyon tökéletlen ember vagyok. Nem mindig alszom eleget. Próbálok struktúrát adni az életemnek, de általában csak kifolyik a kezeim közül. Ennek az írásnak is akartam egy logikusabb lefolyást adni, de nem sikerült. Nem eszek egészségesen sokszor, telefonfüggő vagyok. Ezek miatt nagyon sokszor elítélem magam. De azért, hogyha így megterveztem az életem, akkor nagyon törődhetek magammal, ha ennyire foggal körömmel küzdök azért, akár magammal is, hogy a jövőbeli énem boldogabb legyen... jobban szeretem magam, mint gondoltam. Ez megnyugtató egy kicsit. Néha ez is elég.

